

Писмата на мечката „до редакцията.“

I.

— Мила редакция и мили редакторе. . . Извинете, че драскамъ своето писмо на бръстова кора съ ноктитѣ си. Работата е въ това, че у менъ нѣма ни хартия, ни перо, ни мастило; а да сподѣля своитѣ мисли съ вашитѣ читатели менъ ми се много иска.

Желаехъ лично да ви донеса моето първо литературно произведение, но не се рѣшихъ. Ще се оплашите, ще почнете да крѣщите и другитѣ ще изплашите. Вие сте човѣкъ, а хората изобщо сж несправедливи, особено къмъ насъ мечкитѣ. Да . . .

Не отдавна азъ отивахъ къмъ рѣката, да пия вода и изведнажъ усѣщамъ миризма на човѣкъ. Най-неприятна миризма, увѣрявамъ ви Да ! Разгледвамъ — на бръга на моята собствена рѣка седи нѣкакъвъ човѣкъ т. е. не човѣкъ, а гимназистъ въ лѣтна блузичка и съ ученишка шапка и по най-спокоенъ начинъ лови моята риба. Съгласете се, не е ли вече това дързостъ?

Е, азъ прѣдпазливо прѣпълзѣхъ къмъ него и току що искахъ да го хвана за врата, той ме съгледа,